Si Cristo ang Sentro; o, Bakit Kami Nagtitipon sa Kanyang Pangalan Lamang?

Charles Stanley

Salin sa Tagalog ng “Christ the Centre; or, Why Do We Meet in His Name Alone?”

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Si Cristo ang Sentro

O, Bakit Kami Nagtitipon sa Kanyang Pangalan Lamang?

Ito ay isang tanong na madalas itanong sa mga nagtitipon sa pangalan ng Panginoong Jesus. Marami ang nagpahayag ng hangaring sumulat ng isang payak na tract tungkol sa paksang ito. Ang mga sumusunod na pagninilay ay buong-pagmamahal na iniaalay sa lahat ng minamahal na anak ng Diyos:

Una. Ang Pagiging Karapat-dapat ni Cristo

"Kaya naman siya'y pinakadakila ng Dios, at siya'y binigyan ng pangalang lalo sa lahat ng pangalan; upang sa pangalan ni Jesus ay iluhod ang lahat ng tuhod . . . at ipahayag ng lahat ng dila na si Jesucristo ay Panginoon, sa ikaluluwalhati ng Dios Ama" (Fil. ii. 9, 11). Ganito nalugod ang ating pinagpalang Diyos at Ama na parangalan Siya, na "siya ang ulo ng katawan, sa makatuwid baga'y ng iglesia: siya ang pasimula, ang panganay sa mga patay; upang sa lahat ng mga bagay ay magkaroon siya ng kadakilaan" (Col. i. 18). Sa pangalang ito, na napakahalaga sa bawat mananampalataya, nagtipon ang lahat ng Cristiano noong mga araw ng mga apostol; at nang hawiin ang tabing ng hinaharap, ano ang nakita ni Juan, ang lingkod ni Jesucristo? Nang makita niya si Jesucristo, sinabi niya, "ang kaniyang mukha ay gaya ng araw na lumiliwanag na maningning. At nang siya'y aking makita, ay nasubasob akong tulad sa patay sa kaniyang paanan. At ipinatong niya sa akin ang kaniyang kanang kamay, na nagsasabi, Huwag kang matakot; ako ang una at ang huli" (Apoc. i. 16, 17).

"Isang pintong bukas sa langit." Anong tanawin! Ang pangitain ng darating na kaluwalhatian ng Kordero sa gitna ng milyun-milyon at milyun-milyong tinubos. "Isang Kordero na tila pinatay." "At sila'y nagsisiawit ng isang bagong awit." Ano kaya ang madarama kapag naroon na; na marinig ang daluyong ng kagalakang di-masayod—na makisali sa awit na iyon? Wala ni isang tinubos para sa Diyos ng Kanyang dugo ang tatangging umawit ng, "Karapatdapat ka." Ang mga hukbo ng mga anghel ay sumisigaw nang malakas, "Karapatdapat ang Kordero na pinatay upang tumanggap ng kapangyarihan, at ng kayamanan, at ng kapurihan, at ng kaluwalhatian, at ng pagpapala;" oo, ang buong tinubos na sangnilikha ay maririnig na nagsasabi, "Sa kaniya na nakaupo sa luklukan, at sa Kordero, ay ang pagpapala, at ang kapurihan, at ang kaluwalhatian, at ang paghahari, magpakailan kailan man" (Apoc. v. 6, 14).

Ganito sasambahin ang ating kasamba-sambang Panginoon, at kikilalanin sa langit at sa buong sangnilikha. Ito ang pagtingin ng Diyos sa nabuhay na Cristo; na minsang namatay dahil sa ating mga kasalanan—ang matuwid dahil sa mga di-matuwid, upang tayo'y madala Niya sa Diyos. At ganito matutupad ang kalooban ng Diyos sa langit. Kung may balisa at nababagabag na kaluluwang makababasa ng mga linyang ito, tandaan mong mabuti na ito ang kaluwalhatian ng pagtubos ni Cristo. At sino ang milyun-milyong sumasambang iyon, na tinubos ng Kanyang dugo? Mga magnanakaw na naghihingalo, mga tulad ni Maria Magdalena; mga makasalanan ng lungsod. At karapat-dapat ba si Jesus na magdala ng ganoong mga tao sa kaluwalhatian? Oo, ang kabanal-banalang Diyos—

banal, banal, banal—ay nagsasabi, Siya ay karapat-dapat! at ang buong sangnilikha ay sumisigaw, Amen.

Oh, ikaw ba, mahal kong mambabasa, ay naniniwala na ngayon sa sinasabi ng Diyos? Ganito ang pagiging karapat-dapat ng nabuhay na si Jesus, kaya sinasabi ng Diyos, "Talastasin nga ninyo, mga kapatid, na sa pamamagitan ng taong ito ay ipinangangaral sa inyo ang kapatawaran ng mga kasalanan: At sa pamamagitan niya ang bawa't sumasampalataya ay inaaring-ganap sa lahat ng mga bagay, na hindi kayo maaaring ariing-ganap sa pamamagitan ng kautusan ni Moises" (Gawa xiii. 38). Kaya ang kaligtasan ay lubos na sa pamamagitan ni Cristo. Mapapalad ang makapagsasabi, "Sa kaniya'y mayroon tayong katubusan sa pamamagitan ng kaniyang dugo, ang kapatawaran ng ating mga kasalanan."

Hindi ko inaangking kaya kong ilarawan, sa panulat man o sa dila, ang maluwalhating kadakilaan ni Cristo. Itinuturo ko ang Kasulatan, na napakalinaw na nagpapahayag ng pagiging karapat-dapat ni Cristo. Ngunit marami sa makababasa ng papel na ito ang magsasabi, Sinong tunay na Cristiano ang nag-aalinlangan kahit sandali sa pagiging karapat-dapat ni Cristo, o sa kadakilaan ng Kanyang itinaas na pangalan? Totoo, totoo, may kuwerdas sa puso ng bawat Cristiano na tumutugon sa pangalan ni Jesus. Ngunit ang tanong ay, gaano kalaki ang pagiging karapat-dapat na iyon? Maaaring may isang libong Cristiano sa isang bayan, o sampung libo sa isang lungsod—ang tinutukoy ko ay ang mga talagang may katubusan sa pamamagitan ng dugo ni Cristo, na pinatawad na ang mga kasalanan. Ngayon, kung si Jesus ay karapat-dapat sa sama-samang papuri at pagsamba ng buong sangnilikha, kung ang lahat ng milyun-milyong tinubos sa langit ay magtitipon sa

paligid ng Kanyang kasamba-sambang persona, hindi ba Siya karapat-dapat sa sama-samang pagsamba ng isang libo sa isang bayan, at ng sampung libo sa isang lungsod, dito sa lupa? Tiyak na sa langit ay babagsak ang bawat pangalan at sekta. At bakit hindi rin sa lupa? Malaking pagkakamali, kung gayon, na isiping humihiwalay kami sa bawat pangalan at sekta dahil inaakala naming mas mabuti kami kaysa sa mahal na mga anak ng Diyos sa mga sektang iyon; malayo nawa ang ganitong isipin; hindi! ito ay dahil si Jesus ay karapat-dapat—oo, karapat-dapat sa sakripisyo ng agarang pagtalikod sa bawat pangalan at sekta, at ng pagtitipon sa Kanyang pinagpalang pangalan at persona lamang. Oo, kapwa ko mananampalataya, Siya ay karapat-dapat na ikaw, sinuman ka, at saanmang sekta ka kabilang—Siya ay karapat-dapat na wala kang kilalaning ibang pangalan kundi ang sa Kanya. Ano kaya ang iniisip ng mga anghel, na nakakikilala at nalulugod sa itinaas na pangalan ni Jesus, kapag nakikita nila ang ating mga lakad dito sa lupa? Ang mga pagkakahati sa lupa ay tiyak na isang madilim na kaibahan sa pagkakaisa sa langit. Sa maraming lugar, makikita ang lahat ng tinubos ng Diyos na may iba't ibang pangalan; at wala man lamang dalawa o tatlo sa buong bayan ang nagtitipon sa pangalan lamang ni Jesus. Gayunman, tiyak na tiyak na si Jesus ay karapat-dapat na ang bawat mananampalataya sa lugar ay magtipon lamang sa Kanyang pangalan.

Ngayon, kung ang kalooban ng Diyos ay ganoon kalinaw na natutupad sa langit, sa pagtitipon ng lahat sa persona ng Kordero, paano ako mananalangin ng, "Gawin ang iyong kalooban, kung paano sa langit, gayon din naman sa lupa," malibang handa akong talikuran ang bawat

pangalan at sekta sa lupa, kung paano ito ginagawa sa langit? Hindi ba mas tapat pang sabihin—Ako ay nasa ganitong sekta, at naroon ang lahat ng aking mga kaibigan; kaya ipagpaumanhin Mo ako sa paggawa ng Iyong kalooban sa lupa, gaya ng gagawin ko, at gaya ng ginagawa, sa langit? Kakitiran ba ang gawin ang kalooban ng Diyos sa lupa gaya ng ginagawa sa langit? Labis ba ang kilalanin ang pagka-Panginoon ni Cristo, sa ikaluluwalhati ng Diyos Ama, at walang kilalaning iba kundi ang pangalan ni Cristo? Sinasabi ng tao na hindi mahalaga kung anong pangalan ang iyong dala. Pinahahalagahan ng Diyos nang higit sa lahat ang pangalan ni Jesus.

Ang bawat Cristianong kumikilala sa pagka-Panginoon ni Jesus, na nakadalaw sa mga lugar-sambahan ng Romano Katoliko sa Europa, ay tiyak na lubhang nasaktan sa paggalang na iniuukol sa pangalan ng Birhen. At hindi ba't pare-pareho ang likas ng tao saanman? Hindi ba't may parehong hilig sa pagsamba sa diyus-diyosan kung saan may pangalang kinikilala bilang ulo ng isang sekta? Habang itinataas ang pangalang iyon, ang pangalan ni Jesus ay itinatakwil, hanggang sa wakas ay maliit na bagay na lamang ang maging Cristiano, ngunit malaking bagay ang mapabilang sa sekta. Tiyak na ito ay kahoy, dayami at pinagputulan ng uhay, na hindi tatagal sa darating na araw. Noong mga araw ng mga apostol, si Jesus ang pangalang itinaas nang higit sa lahat ng pangalan. Ang magtaas ng iba, kahit si Pablo o si Cefas, ay tinuligsa ng Espiritu ng Diyos bilang pagkamakalaman at pagkakahati. Kahit ang pagpaparaya sa ibang pangalan, o mga pangalan, ay halos pagbaba sa maluwalhating si Cristo sa antas ng isang karaniwang tao (1 Cor. i. 12; iii. 4, 5).

Hindi ba't ganoon din ngayon? Si Jesus ay karapat-dapat sa sama-samang pagsamba ng milyun-milyong tinubos na titipunin sa langit; kaya Siya ay karapat-dapat sa sama-samang papuri at pagsamba ng lahat ng Cristiano ngayon dito sa lupa. Anuman ang gawin ng iba—kilalanin man nila o hindi ang pangalang iyon lamang sa harap ng sanlibutan—kapwa mananampalataya, kung hangad mong gawin ang kalooban ng Diyos, malinaw ang iyong landas: talikuran ang bawat pangalan at sekta, at magtipon lamang sa pangalan ni Jesus, ang itinaas na Panginoon ng langit.

Ikalawa. Ang Soberanya ng Espiritu ng Diyos

Maaaring sumibol ngayon sa isip ang tanong kung anong kaayusan ng pamamahala ng iglesya ang tunay na ayon sa isip ng Diyos. Ito ang nagdadala sa atin sa ikalawang pagninilay, Ang Soberanya ng Espiritu ng Diyos, bilang ikalawang dahilan kung bakit kami nagtitipon sa pangalan lamang ng Panginoong Jesus. Bago iniwan ni Jesus ang mundong ito, habang nasa gitna ng Kanyang nalulungkot na mga alagad, sinabi Niya, "At ako'y dadalangin sa Ama, at kayo'y bibigyan niya ng ibang Mangaaliw, upang siya'y suma inyo magpakailan man, Sa makatuwid baga'y ang Espiritu ng katotohanan: na hindi matatanggap ng sanglibutan; sapagka't hindi siya nakikita, ni nakikilala man niya: siya'y inyong nakikilala; sapagka't siya'y tumatahan sa inyo, at sasa inyo" (Juan xiv. 16, 17).

Taimtim na nangako ang Panginoong Jesus na itituro sa atin ng Mang-aaliw o Tagapag-ingat ang lahat ng bagay. Sinabi ni Jesus, "SIYA ANG MAGPAPATOTOO TUNGKOL SA AKIN" (xv. 26). Pansinin, hindi nangako si Jesus ng isang impluwensya, kundi ng tunay at banal na persona

ng Espiritu Santo; isang personang kasintotoo ni Jesus. At kung paanong tunay na nagpatotoo si Jesus tungkol sa Ama, gayon din tunay na magpapatotoo ang Espiritu tungkol kay Jesus. At bukod dito, na SIYA, ang Banal na Espiritu, ay papatnubay sa atin sa buong katotohanan. "SIYA'Y lumuluwalhati sa AKIN" (xvi. 13). Tinupad ng Diyos ang pangakong ito. Nang si Jesus ay luwalhatiin sa itaas, isinugo ng Diyos ang Espiritu Santo (Gawa ii. 4-38). Mula sa sandaling iyon, wala tayong matatagpuan sa Bagong Tipan na anumang pamamahala ng iglesya maliban sa soberanong patnubay ng Espiritu Santo.

Kung paanong tunay na kasama ng mga alagad ang pinagpalang si Jesus sa mga Ebanghelyo, gayon din eksaktong naroroon ang Espiritu Santo kasama ng iglesya sa Mga Gawa. Ang Pentecostes ay kamangha-manghang pagpapakita ng presensya at kapangyarihan ng Espiritu Santo. At muli, "At nang sila'y makapanalangin, ay nayanig ang dakong kanilang pinagkakatipunan; at silang lahat ay nangapuspos ng Espiritu Santo, at kanilang sinalita na may katapangan ang salita ng Dios" (iv. 31). Oo, napakatotoo ng presensya ng Espiritu Santo, kaya sinabi ni Pedro sa kaso ni Ananias, "Bakit pinuspos ni Satanas ang iyong puso upang magsinungaling sa Espiritu Santo?" at iba pa (v. 3). At nang ipangaral ang Ebanghelyo sa mga Hentil, bumaba sa kanila ang Espiritu Santo sa ganoon ding paraan (xi. 15). Gayundin sa Antioquia (xiii. 52). At kitang-kita ang patnubay ng Espiritu kay Apostol Pablo at sa kanyang mga kasama nang sila ay "pinagbawalan ng Espiritu Santo na salitain ang salita sa Asia," at nang ibig nilang pumunta sa Bitinia, "ay hindi sila tinulutan ng Espiritu" (xvi. 6, 7). Tingnan din ang xix. 2. Kung babaling tayo ngayon sa 1 Cor. xii., ang pamamahala ng

Espiritu sa Iglesya ay inilalahad nang buong linaw: "Ngayo'y may iba't ibang kaloob, datapuwa't iisang Espiritu." "Datapuwa't ang bawa't isa ay binibigyan ng pagpapakilala ng Espiritu sa ikapapakinabang."

Ang talatang ito ay madalas iangkop sa sanlibutan, na marahas na salungat sa talatang nagsasabi, "na hindi matatanggap ng sanglibutan; sapagka't hindi siya nakikita, ni nakikilala man niya" (Juan xiv. 17). Ngunit anuman ang iba't ibang kaloob sa Iglesya, "ang lahat ng ito'y ginagawa ng isa at ng gayon ding Espiritu, na binabahagi sa bawa't isa ayon sa kaniyang ibig" (1 Cor. xii. 11).

Ngayon, sabihin mo sa akin kung aling denominasyon ang kumikilala nang ganito sa Espiritu ng Diyos sa ating panahon. Hindi, sa sandaling ang anumang pagtitipon ng mga Cristiano ay kumilala nang ganito sa Espiritu ng Diyos, sa sandali ring iyon ay hindi na sila isang sekta o denominasyon; sapagkat ang Espiritu Santo ay hindi magpaparangal sa anumang pangalan maliban sa pangalan ni Jesus. Ihambing natin ngayon ang isang pagtitipon labingwalong daang taon na ang nakalipas sa isang denominasyonal na pagtitipon ngayon, at magiging malinaw ito. Ang lahat ng Cristiano sa isang lugar ay nagtipon sa pangalan ni Jesus; nagbigay ang Espiritu ng iba't ibang kaloob; ang ilan ay binigyan ng kaloob na mangaral, ang iba ay magturo, ang iba ay mangaral ng pangaral, at gayundin sa lahat ng iba't ibang pagpapakita ng Espiritu. At Siya, ang Espiritu, ay tunay na naroroon sa kanilang gitna, namamahagi sa bawat isa ayon sa Kanyang ibig. Nagsasalita ang dalawa o tatlo—kung may maipahayag sa ibang nakaupo roon, tumatahimik ang una—at ito ang kaayusan ng Diyos, gaya ng mababasa natin (1 Cor. xiv. 29-33), "At ang mga

propeta ay mangagsalita ng dalawa o tatlo, at ang mga iba'y mangagsiyasat. Datapuwa't kung sa ibang nakaupo roon ay may maipahayag, ay tumahimik ang una. Sapagka't kayong lahat ay makapanghuhula na isa-isa, upang ang lahat ay mangatuto, at ang lahat ay maaliw; At ang mga espiritu ng mga propeta ay napapasakop sa mga propeta; Sapagka't ang Dios ay hindi Dios ng kaguluhan, kundi ng kapayapaan; gaya ng sa lahat ng mga iglesia ng mga banal."

Nang kinikilala ang soberanong patnubay ng Espiritu ng Diyos, malinaw na ito ang kaayusan. Pumasok naman tayo ngayon sa isang pagtitipon na kabilang sa alinmang denominasyon sa kasalukuyan. Sabihin mo sa akin kung saan inaasahan o pinahihintulutan ang Banal na Espiritu na mamahagi sa bawat isa ayon sa Kanyang ibig? Maaaring hindi ito sinasadya: nakakalimutan ang pamumuno ng Espiritu Santo. Isang tao ang pumupuno sa Kanyang lugar, at pinangungunahan man siya o masaya man siya sa Espiritu o hindi, kailangan niyang punan ang oras. Ang pagtatakwil na ito sa personal na presensya at soberanong patnubay ng Diyos na Espiritu Santo ay lubhang malungkot sa bawat paraan. Hindi nagagamit ang iba't ibang kaloob: ang gawain ng ministeryo ay nagiging pasanin ng iisang tao. Ngunit higit sa lahat, ang Diyos ay itinatakwil sa pagtitipon bilang patnubay sa pagsamba, at ang isang kaayusang pantao, o sa halip, ang bawat uri ng pantaong kaguluhan, ang pumapalit.

Maaaring maganda pakinggan na tawagin itong kalayaan ng budhi; ngunit nasaan ang kalayaan ng Espiritu ng Diyos na gamitin ang sinumang ibig Niya para sa pagpapatibay ng Iglesya ng Diyos? Magaan bang bagay ito? Hindi ba't ang pagtakwil ng Kanyang bayang

Israel sa patnubay at pamamahala ng Diyos, at ang paghahangad na magkaroon ng isang tao sa lugar ng Diyos, ang unang malungkot na hakbang sa pababang landas ng bayang iyon? At ano ang kasaysayan ng mga propeta, kundi ang kasaysayan ng iilang tao (sa gitna ng pangkalahatang paglayo sa Diyos) na nakatatagpo pa rin at mahigpit na humahawak sa pinagpalang katotohanang ito—ang presensya ng Diyos? Napakasolemne ng turo sa aklat ni Jeremias: siya ay nakaupong mag-isa, ngunit tinatawag sa pangalan ng Panginoong Diyos ng mga hukbo. Napakatamis ng mga salita ng Panginoon sa kanya: "Sila'y magbabalik sa iyo, nguni't ikaw ay hindi babalik sa kanila" (Tingnan ang Jer. xv. 16-21).

Ganito ang solemne ngunit pinagpalang lugar ng lahat, sa mga araw na ito, na naakay na kumilala sa tunay na presensya ng Espiritu Santo sa pagtitipon. Tunay na natagpuang mas matamis ang mga salita ng Panginoon kaysa sa salita ng tao. Oh, malaman nawa ng lahat ng mahal na anak ng Diyos, sa bawat denominasyon, ang pagpapala ng taos-pusong pagpapasakop ng puso sa soberanong patnubay ng Espiritu Santo. Kung saan mayroon nito, hindi lamang sa anyo kundi sa katotohanan, nagpapatotoo Siya tungkol kay Cristo sa paraang hindi kayang gayahin ng anumang karunungan ng tao. Kadalasan, ang mga himno ng isa, ang mga panalangin ng iba, at ang pagbasa ng Salita, ayon sa pangunguna ng Espiritu Santo, ay lubos na nagpapakita ng banal na patnubay, at nagbibigay ng gayong pakiramdam ng presensya ng Diyos na matatamasa lamang kung saan kinikilala nang ganito ang Espiritu ng Diyos. Kaya hindi ako makapupunta kung saan hindi kinikilala Siya na isinugo ng Ama upang gumabay at

mag-ingat sa atin at manahan sa atin hanggang sa wakas. Hindi mahalaga kung ano ang ipinalit—ang Papa man, ang Emperador, ang Reyna, ang Kumperensya, o ang ministro—ang Diyos ay tama, at ang tao ay mali. Hindi ito usapin ng opinyon, kundi ng pagkilala o pag-aalis sa Espiritu Santo bilang soberanong gabay at pinuno ng pagtitipon. Natagpuan ko ang katotohanan ng Kanyang mismong presensya, at dahil dito ay dapat akong humiwalay sa bawat samahan—Griego, Romano Katoliko o Protestante, pare-pareho—kung saan hindi Siya kinikilala nang ganito.

Ikatlo. Ang Pagkakaisa ng Iisang Katawan

Ngayon ay ilalahad ko ang ikatlong dahilan kung bakit kami nagtitipon sa pangalan lamang ni Cristo—Ang Pagkakaisa ng Iglesya; o, mas wasto, ang pagkakaisa ng iisang katawan. Wala akong alam na talata ng Kasulatan na nagsasabing "iisang Iglesya"; ngunit mayroong "iisang katawan" (Efe. iv. 4). Ang salitang isinaling Iglesya ay nangangahulugan lamang ng pagtitipon. Ganito ito ginamit upang ilarawan ang isang pulutong ng mga pagano sa Gawa xix. 32, 39. Ang Iglesya ng Diyos ay ang pagtitipon ng Diyos—mga taong ligtas sa bawat lugar, na nagtitipon, bilang ganoon, upang sambahin ang Diyos; ang lahat ng kanilang kasalanan ay inalis na magpakailanman (Heb. x.). Ang ganitong pagtitipon ay hindi nila dapat pabayaan. Walang ibang pagtitipon ang maaaring tawaging Iglesya o Assembly ng Diyos. At kahit ang ganitong pagtitipon ay hindi tunay na matatawag na Iglesya ng Diyos, malibang tunay na kinikilala ng pagtitipong iyon ang Diyos na Espiritu Santo bilang gabay at tagapag-ingat nila sa

lahat ng bagay, gaya ng ginawa ng mga assembly ng Diyos noong mga araw ng mga apostol.

Narito ang isang halimbawa: Ipagpalagay na ang Reyna ng Inglatera ay nagpadala ng isang punong-komandante sa hukbong Britaniko sa India, at sa loob ng ilang panahon ay lubos na nagpasakop ang hukbo sa kanyang pamumuno; sa gayon ay wastong matatawag itong hukbo ng Reyna. Ngunit kung isantabi ng hukbong iyon ang punong-komandante at maghalal ng sarili nilang kapalit; o kung mahati ang hukbo sa magkakahiwalay na bahagi, bawat bahagi ay may sariling komandante, maaaring sundalong Britaniko pa rin ang bawat sundalo, ngunit wasto pa bang matatawag na hukbo ng Reyna ang nahating hukbong iyon? Dahil isinantabi ang awtoridad ng punong-komandanteng itinalaga ng Kanyang Kamahalan, hindi ba't bawat bahagi ay nasa kalagayan ng pag-aalsa, at hindi ba't pagtataksil ang sumali sa hanay ng alinmang ganoong nag-aalsang bahagi?

Iangkop natin ito ngayon sa Iglesya o assembly ng Diyos. Sa loob ng ilang panahon, kinilala ang awtoridad ng Espiritu Santo na isinugo mula sa langit, gaya ng pagkilala ng hukbong Britaniko, sa loob ng ilang panahon, sa awtoridad ng punong-komandante ng Reyna. Pagkatapos ay isinantabi ang soberanong awtoridad ng Espiritu ng Diyos, at ang awtoridad ng Papa sa Roma ang inilagay sa lugar ng Diyos na Espiritu Santo. Matatawag ba, kung gayon, ang Iglesya ng Roma na tunay na Iglesya ng Diyos? Imposible! Naghimagsik siya laban sa Punong-Komandante ng Diyos, ang Espiritu Santo. Ang sumali sa kanyang hanay ay pagtataksil kay Cristo.

Ngunit kung kailangan kong ipahayag ang buong payo ng Diyos, hindi ba ako napipilitang gumawa ng parehong konklusyon tungkol sa bawat bahagi ng nagpapakilalang Iglesya? Kunin ang Iglesyang Griego: hindi ba nito isinantabi ang pamumuno ng Espiritu Santo? At bagaman naglagay ito ng napakataas na tao gaya ng Emperador ng buong Rusya sa lugar ng Espiritu Santo, hindi ba't pag-aalsa pa rin ang sumali sa hanay nito? Kunin muli ang tinatawag na Church of England: hindi ba tayo napipilitang kilalanin na lubos na isinantabi ang soberanong pamumuno ng pinagpalang Espiritu? Gaya sa Rusya, gayon din sa Inglatera—ang pinuno ng pamahalaan ng sanlibutan ang ginawang pinuno ng Iglesya; at sa halip na pahintulutan ang Espiritu Santo na mamahagi ayon sa Kanyang ibig, ang isang punong ministro, anuman ang kanyang mga prinsipyo, ay maaaring maghirang ng isang ministro sa isang bayan o nayon, at ayon sa sistemang ito, walang ibang tao ang dapat mangahas na bigkasin ang pangalan ni Cristo sa tinatawag na parokyang iyon.

At, gaya ng napatunayan ko na, bawat iba pang bahagi ng nagpapakilalang Iglesya ay hindi kumikilala sa personal na pamamahala ng Espiritu Santo, at nagtatayo ng sarili nitong pamamahala; sapagkat bagaman itinatakwil ang pagsasanib ng Iglesya at Estado, ang isang "General Assembly," o "General Conference," o "Convention" ay hindi lumalapit sa tunay na pagpapasakop sa Espiritu; kaya walang bahagi ng nagpapakilalang Iglesya ang matatawag na tunay na Assembly o Iglesya ng Diyos, gaya rin ng isang bahagi ng hukbong Britaniko na hindi kumilala sa punong-komandante at nagtayo ng sarili nitong komandante ay hindi matatawag na tunay na hukbo ng Reyna.

Lubos kong alam na napakatagal nang nakalimutan ang personal na patnubay ng pinagpalang Espiritu ng Diyos, kaya napakahirap ipaunawa kahit sa mga Cristiano kung ano ang ibig sabihin. Narito ang isa pang halimbawa: Ipinahayag na isang estadista ang mamumuno sa isang pampublikong pulong ng mga mamamayan ng isang bayan. Nagtipon ang pulong; dumating ang estadista; tumayo siya sa entablado, ngunit walang nakakakilala sa kanya; nagsalita siya, ngunit wala pa ring nakakakilala sa kanya. Sunud-sunod na mensahe ang ipinadala sa kanyang bahay, nakikiusap na siya ay dumating; pagkatapos ay hinangad nila ang kanyang impluwensya, at dahil hindi nila alam ang kanyang personal na presensya, naghirang sila ng iba upang mamuno. Ganyan mismo ang larawan ng mga pagkakahati sa ngayon. Gaano man natin napalungkot at naitakwil ang Espiritu, natutupad pa rin ang mahalagang pangakong iyon, "At kayo'y bibigyan niya (ng Ama) ng ibang Mangaaliw, upang siya'y suma inyo magpakailan man." Oo, kung paanong naroroon ang estadista, bagaman hindi kilala, nang ipadala ang mga liham sa kanyang bahay, gayon din sa pagtitipon ng mga Cristiano, dumating na ang Espiritu Santo, naroroon na mismo habang nananalangin sila nang walang kaalaman na Siya ay bumaba mula sa langit. Oo, kapag naririnig mong nananalangin ang maraming Cristiano, halos aakalain mong nananalangin sila para sa isang impluwensya. Hindi ba nakagigimbal na tawaging impluwensya ang Diyos Ama? Hindi ba lubhang nakaririmarim na sabihing ang buhay ng Diyos Anak dito sa lupa ay isang alegorya o impluwensya lamang? At hindi ba't ang Diyos na Espiritu Santo ay kasintotoong persona ngayon dito sa lupa gaya ni Jesus noong Siya ay nasa lupa, at ngayon ay nasa langit? Kung ano ang

komandante sa isang hukbo, o ang tagapangulo sa isang pulong, ganoon ang Espiritu Santo sa assembly ng Diyos —nag-uutos, nagtuturo ng direksyon, gumagamit ng sinumang ibig Niya. Kung saan hindi Siya kinikilala nang ganito, walang pagtitipon, kahit ng mga Cristiano, ang matatawag na assembly ng Diyos; kaya mula sa lahat ng ganoong pagtitipon ay dapat akong humiwalay, kung nais kong maging tapat sa Diyos.

Ngunit maaaring tumutol ang iba, Hindi ba't nagkaroon din ng kabiguan at pagkakahati sa mga nagsabing kinikilala nila ang Espiritu ng Diyos? Malungkot na totoo; ngunit wala nang makapagpapatunay nang mas malinaw sa katotohanan ng mga pahayag na ito tungkol sa presensya ng Espiritu. Ano ang naging sanhi ng lahat ng kalungkutan at pagkakahati? Ang pagsasantabi sa soberanong patnubay ng Espiritu Santo. Ngunit ang sabihing ang kabiguan ay dahilan upang hindi kilalanin ng sinuman ang patnubay ng Espiritu sa pagtitipon, o gamitin ito bilang dahilan upang manatili kung saan Siya itinatakwil, ay tulad ng isang taong nagsasabi na dahil siya, o sinumang ibang Cristiano, ay nabigo sa paglakad, kaya dapat na siyang tumigil, bilang indibidwal, sa paglakad sa Espiritu. Hindi ba dapat na ang ating mga nakaraang kasalanan at kabiguan ang magpaging-higit sa atin na mapagbantay at masigasig na lumakad sa Espiritu? Siya lamang ang pananggalang ng Cristiano at ng Iglesya. Pinagpalang Tagapag-ingat! Ang pinagmulan ng bawat kabiguang naranasan ng Iglesya ay ang pagtatakwil sa patnubay ng Espiritu: anuman ang dumating, kung magtitiwala lamang siya sa kanyang pinagpalang Tagapag-ingat, maayos ang lahat. Gayundin sa Cristiano: kung lumalakad ayon sa laman, ang isang dayami ay maaaring magpatisod sa kanya—ngunit kung

lumalakad sa Espiritu, anumang tukso, maayos ang lahat. Kaya ang bawat nakaraang kabiguan sa Iglesya, o Assembly, ay nananawagan ng taos-pusong pagpapasakop sa Espiritu ng Diyos. Ano ang iisipin mo sa isang taong nagsasabi, Ang ganitong tao, na nagpapakilalang Cristiano, ay nabigo at natagpuang lasing sa kalye; kaya maaari akong manatiling lasenggo nang ligtas? Hindi ba't pareho ang prinsipyo kung sasabihin, Ang ilan sa mga anak ng Diyos ay nabigong ingatan ang pagkakaisa ng Espiritu; kaya maaari na akong manatili kung saan hindi kinikilala ang Espiritu? Nakikiusap ako sa iyo, huwag hatulan ang mabigat na tanong na ito ayon sa kabiguan ng tao, kundi ayon sa Salita ng Diyos.

Ano, kung gayon, ang "iisang katawan"? (Efe. iv. 4). Ang Iglesya ng Roma ay hindi man lamang ang katolikong iglesya; lalong hindi ito maaaring maging ang "iisang katawan." Ang katoliko ay nangangahulugang pandaigdigan; kaya ang milyun-milyong kaanib ng Griego, Anglican at iba pang iglesya ay milyun-milyong buháy na saksi laban sa pagiging katoliko ng iglesyang Romano. Hindi ito maaaring maging ang iisang iglesya o ang "iisang katawan," yamang isang bahagi lamang ito—at ang parehong puna ay angkop sa bawat iba pang bahagi.

"At ang lahat ng mga bagay na akin ay iyo, at ang iyo ay akin: at ako'y lumuluwalhati sa kanila . . . upang sila'y maging isa, na gaya naman natin" (Juan xvii.). Ang mahahalagang salitang ito ni Jesus ay sumasaklaw sa bawat anak ng Diyos sa panahong ito. Ano, kung gayon, ang kaluwalhatiang ibinigay ng Ama kay Jesus? "Kaniyang muling binuhay sa mga patay, at pinaupo sa kaniyang kanan sa sangkalangitan, Na lubhang mataas

sa lahat ng pamunuan, at kapamahalaan, at kapangyarihan, at pagkapanginoon, at sa bawa't pangalang pinangangalanan, hindi lamang sa panahong ito, kundi naman sa darating: At pinasuko ang lahat ng mga bagay sa ilalim ng kaniyang mga paa, at siya'y pinagkalooban na maging pangulo sa lahat ng mga bagay sa iglesia, Na siyang katawan niya, na kapuspusan niyaong pumupuspos sa lahat" (Efe. i. 19-23). At muli, "At siya ang ULO NG KATAWAN, SA MAKATUWID BAGA'Y NG IGLESIA: SIYA ANG PASIMULA, ANG PANGANAY SA MGA PATAY; upang sa lahat ng mga bagay ay magkaroon siya ng kadakilaan" (Col. i. 18).

Kaya ang kaluwalhatiang ibinigay kay Jesus ay ibinigay sa Kanya bilang ANG NABUHAY NA CRISTO; at, bilang nabuhay na Cristo, Siya ang pasimula at ulo ng katawan. Kaya ang bawat sangkap ng iisang katawan ay dapat na nabuhay na kasama ni Cristo. At sa gayon, kung ang sinuman ay na kay Cristo, siya ay bagong nilalang, o isang bagong paglalang. Ngayon, hindi ba sinasabi ni Jesus, "At ang kaluwalhatiang sa akin ay ibinigay mo ay ibinigay ko sa kanila"? At ito ay totoo sa lahat ng sa Kanya. Kung gayon, ang bawat Cristiano ay kaisa ng nabuhay na Cristo, sa pinakamataas na kaluwalhatian; gaya ng nasusulat, "At tayo'y pinagbangong kalakip niya, at tayo'y pinaupong kalakip niya sa sangkalangitan, kay Cristo Jesus" (Efe. ii. 6).

Napakalaki nga ng pagkakaiba ng isang makalangit at nabuhay na katawan at ng isang makalupang samahan! Ang tanging makalupang samahan na kailanma'y naging pag-aari ng Diyos ay ang bansang Judio. Kahit noong nabubuhay pa si Cristo, ang maliit na pangkat o kawan ng mga alagad ay mula sa bansang iyon. Hindi

hanggang pagkatapos ng Kanyang pagkabuhay na muli at pag-akyat sa kaluwalhatian maaaring ibigay ang Espiritu Santo upang buuin "ang iglesia, na siyang katawan niya." Ito ang hiwagang inilihim sa mga panahon: na ang makalupang samahan, o bansang Judio, ay isasantabi muna sa loob ng isang panahon; at na ang Espiritu Santo ay magtitipon mula sa lahat ng bansa, mga Judio at mga Hentil,—isang MAKALANGIT NA KATAWAN—at na ang katawang ito ay isasanib sa ulo, sa nabuhay at pinakamataas na kaluwalhatian; pinagpala ng lahat ng pagpapalang espirituwal sa sangkalangitan KAY CRISTO. At pansinin, ang lahat ng ito ay totoo sa bawat anak ng Diyos sa panahong ito; sapagkat sinasabi ni Cristo sa Ama, "Ang lahat ng akin ay iyo." Saanman naroroon ang anak ng Diyos, ayon sa kanyang katawan sa lupa, sa espiritu ay tunay siyang kaisa ng nabuhay na Cristo, gaya ng pagkakasanib ng isang sangkap ng katawan ng tao sa taong may-ari nito. Oo, ang ating pagiging isa kay Cristo ay hindi lamang pagsasanib, kundi ganap na pagkakaisa. Kung paanong hindi natin masasabing "pagsasanib" ng mga sangkap ng katawan ng tao, sapagkat ang lahat ng sangkap na iyon ay bumubuo ng iisang persona, gayon din ang makalangit at nabuhay na Cristo. "Sapagka't kung paanong ang katawan ay iisa, at may maraming mga sangkap, at ang lahat ng mga sangkap ng katawan, bagama't marami, ay iisang katawan; gayon din naman si Cristo. Sapagka't sa isang Espiritu ay binautismuhan tayong lahat sa isang katawan, maging tayo'y mga Judio o mga Griego, maging tayo'y mga alipin o mga laya," at iba pa. "Ngayon nga kayo ang katawan ni Cristo, at bawa't isa'y samasamang mga sangkap niya" (1 Cor. xii. 12-28).

Tiyak na ginagamit ng Espiritu ang pinakamalalakas na salita at ang pinakakapansin-pansing larawan upang ipahayag ang kamangha-manghang pagkakaisang ito. Ihambing ang talatang nasa itaas sa sumusunod: "Sapagka't tayo'y mga sangkap ng kaniyang katawan" (Efe. v. 30). Hindi nito sinasabing tayo'y naging isa sa Kanya noong Siya'y nabubuhay sa laman—imposible iyon. Kung hindi Siya namatay, nanatili sana Siyang mag-isa (Juan xii. 25). Ang makalupang pagkakaisa ng mga makasalanang tao at ng isang walang-kasalanang Cristo ay hindi maaari; hindi, kinailangan Niyang mamatay, at Siya ay namatay dahil sa kasalanan ng marami; at matapos dumaan sa kamatayan para sa kanila, bilang kanilang kahalili—na sa pagbubuhos ng Kanyang mahalagang dugo ay nabayaran ang kanilang pantubos—Siya ay ibinangon mula sa gitna ng mga patay, at, bilang kanilang tagapanagot, inaring-ganap (Isaias l. 8). At ang lahat ng ito ay para sa atin; "Muling binuhay dahil sa pagaaring-ganap sa atin" (Roma iv. 25). At sa gayon, tayo ay ibinibilang na patay na kasama Niya, inaring-ganap kasama Niya, at kaisa Niya sa nabuhay, inaring-ganap at walang-kasalanang kalagayang iyon. Kaya tayo ay ngayon—hindi lamang noon—kaisa Niya. Kung paanong ang isang tao ay iisang persona, bagaman may maraming sangkap, gayon din ang nabuhay na Cristo; bagaman may maraming sangkap sa lupa, ang lahat ay nakasanib, kaisa, at nasa kay Cristo, ang ulo, sa langit. "Tayo'y mga sangkap ng kaniyang katawan." "May isang katawan" (Efe. iv. 4; v. 30). Napakadakilang bagong paglalang at bagong pag-iral ito—inilipat sa kaharian ng Kanyang minamahal na Anak—tayo ay ngayon na, hindi lamang kapag tayo ay namatay. "Na siyang sa atin ay nagligtas sa kapangyarihan ng kadiliman, at naglipat sa

atin sa kaharian ng Anak ng kaniyang pagibig" (Col. i. 13).

Ang paglimot sa kasalukuyang katotohanang ito—ang pagiging isa ng buong Iglesya ng Diyos sa nabuhay na Cristo sa makalangit na kaluwalhatian—ang isang malungkot na sanhi ng mga makamundong sistema at makalupang pagkakahati na tinatawag ng tao na mga iglesya. Madalas kong itanong, "Kapag ikaw ay nasa langit na, pahihintulutan mo ba ang mga sekta at pagkakahati?" "Naku, hindi!" ang sagot. Si Cristo ang magiging lahat noon. Ngunit hindi ba tayo ngayon ay ibinangon na kasama Niya, at pinaupo na kasama Niya sa sangkalangitan? (Efe. ii. 6). At hindi ba't si Cristo ang lahat ngayon? (Col. iii. 11). Sa bagong paglalang ay walang Judio ni Griego, Romano Katoliko ni Protestante, Independent ni Methodist; naku, wala! SI CRISTO ANG LAHAT. Ang mga dating bagay AY nagsilipas na; narito, ang lahat ng bagay AY naging bago, at ang lahat ng bagay ay sa Diyos. At ito ay totoo sa bawat tao na na kay Cristo. Siya ay bagong nilalang (2 Cor. v. 17, 18).

Kaya ang nabuhay na katawan ni Cristo ay iisa, binubuo ng lahat ng tunay na mananampalataya mula sa bawat bansa; isang bagong paglalang mula sa gitna ng mga patay: sama-samang ibinangon at pinagsanib ng Diyos Ama (Efe. ii.). Hindi kailanman mapaghihiwalay (Roma viii. 39). Walang pagkakahati sa makalangit na katawang iyon, at hindi nga maaaring magkaroon; sapagkat ang mga dating bagay ay nagsilipas na. Pinagpalang Jesus! Ang Iyong panalangin ay sinagot—"Upang silang lahat ay maging isa" (Juan xvii). Oo, ang lahat ng sumasampalataya ay kaisa ni Cristo sa sangkalangitan.

Ano, kung gayon, ang kalooban ng Diyos tungkol sa mga mananampalataya sa lupa? sapagkat, bagaman kaisa ni Cristo sa langit, tayo ay nasa malayo pa sa Panginoon sa maikling panahon habang narito sa katawan. Ayaw kong magbigay ng mga opinyon; ngunit ano ang isip ng Panginoon? Solemneng tanong! Bigyan nawa Niya tayo ng biyaya na gawin ang Kanyang mahalagang kalooban.

Na kinokondena ng Diyos ang pagkakahati, walang sinumang yumuyuko sa Kanyang kinasihang Salita ang magnanais na tumanggi. Sa pinakaunang paglitaw o pag-usbong ng pagkakahati, sinabi ng apostol, "Ngayo'y ipinamamanhik ko sa inyo, mga kapatid, ALANGALANG SA PANGALAN NG ATING PANGINOONG JESUCRISTO, na kayong lahat ay mangagsalita ng isa lamang bagay, at huwag magkaroon sa inyo ng mga pagkakabahabahagi . . . na ang bawa't isa sa inyo'y nagsasabi, Ako'y kay Pablo; at ako'y kay Apolos; at ako'y kay Cristo. Nabahagi baga si Cristo?" (1 Cor. i. 10). Tiyak na hindi ko maaaring mapagkamalan ang isip ng Panginoon sa panahong ito, kung kailan ang bawat isa ay nagsasabi, Ako'y sa Roma, ako'y sa Griego, ako'y sa Anglican, ako'y kay Wesley, at iba pa. Ipinamamanhik ng Diyos sa lahat ng mananampalataya, alang-alang sa kaluwalhatian at kadakilaan ng pangalan ng Panginoong Jesus, na huwag magkaroon ng mga pagkakahati. Wala ni isang pangalan o pagkakahati ang mapahihintulutan ng Diyos. Ang pahintulutan ang anumang pangalan maliban sa Kanya ay pagbaba sa Kanyang pinagpalang pangalan sa antas ni Pablo. Kung ganito ang kalooban ng Diyos na huwag magkaroon ng mga pagkakahati, paano ako mapapabilang sa alinman, o sa anumang paraan ay susuporta sa anumang sekta, nang hindi tahasang sumusuway sa ipinahayag na isip ng Diyos?

Mambabasa, sagutin mo ang tanong na iyan sa harapan ng Diyos, nang nasa harap mo ang Kanyang Salita.

Upang hindi magkaroon ng anumang pagkakamali, muling nagsalita ang Espiritu ng Diyos tungkol sa parehong paksa: "Sapagka't kayo'y mga makalaman pa: sapagka't samantalang sa inyo'y may mga paninibugho at mga pagtatalo, hindi baga kayo'y mga makalaman, at nagsisilakad ayon sa kaugalian ng mga tao? Sapagka't kung sinasabi ng isa, Ako'y kay Pablo; at ng iba, Ako'y kay Apolos; hindi baga kayo'y mga tao?" Kung ganito napalungkot ang Espiritu sa pagsasabing, "Ako'y kay Pablo, o kay Apolos," nalulugod ba ngayon ang Espiritu sa pagsasabing, Ako'y kay Wesley, ako'y sa mga Independent? Ito ba ay pagkamakalaman, o ito ba ay pagkaespirituwal?—sinasang-ayunan ba ito ng Diyos o hindi?

Oo, hindi na makapagsasalita nang mas malinaw ang Diyos, hindi lamang tungkol sa Kanyang kinokondena, kundi pati sa Kanyang kalooban tungkol sa tama: "Upang huwag magkaroon ng pagkakabahabahagi (o pagkakahati) sa katawan; kundi ang mga sangkap ay mangagkaroon ng magkasing-isang ingat sa isa't isa" (1 Cor. xii. 25). Sinasabi ng tao na dapat magkaroon ng mga sekta, at nais niya akong sumali sa isa o tumulong upang palakihin ito. Sinasabi ng Diyos na dapat ay walang anuman, sapagkat ang katawan ay iisa; susundin ko ba ang Diyos o ang tao? Kayo ang humatol.

Napakapinagpalang pagkakaisa—kaisa ng ulo sa itaas, at kaisa ng bawat sangkap dito sa ibaba. Oo, bawat sangkap—bawat Cristiano sa lupa. Napakahalaga ng kalooban ng Diyos: "At kung ang isang sangkap ay nagdaramdam, ang lahat ng mga sangkap ay

nangagdaramdam na kasama niya; o kung ang isang sangkap ay pinararangalan, ang lahat ng mga sangkap ay nangagagalak na kasama niya. Ngayon nga kayo ang katawan ni Cristo, at bawa't isa'y samasamang mga sangkap niya" (1 Cor. xii. 26, 27).

Tiyak na ngayon ay nabigo tayong kilalanin ang kamangha-manghang pagkakaisang ito. Ngunit huwag nating ibaba ang pamantayan. Huwag nating tawaging mabuti ang masama. Tiyak na ang pagkakahati ay isang kasamaan at isang mapait na bagay sa paningin ng Diyos. Isinasama pa nga Niya ito sa mga kasalanang gaya ng pangangalunya, pagpatay at paglalasing (Gal. v. 17-21). Ang salitang isinaling "mga hidwang pananampalataya" ay nangangahulugang mga sekta. Oh, bumalik nga tayo sa Panginoon nang may malalim na pagpapakumbaba. Ipahayag natin ang pinagsasaluhang kasalanan at kahihiyan ng nahahating Iglesya.

Tinawag tayo sa makalangit na pagkakaisa kasama ng nabuhay na Cristo. Kalooban ng Diyos na "kayo'y magsilakad nang karapatdapat sa pagkatawag sa inyo, Na may buong pagpapakumbaba at kaamuan, na may pagpapahinuhod, na kayo'y mangagtiisan sa isa't isa sa pagibig; Na mangagsikap na ingatan ang pagkakaisa ng Espiritu sa bigkis ng kapayapaan. May isang katawan, at isang Espiritu," at iba pa (Efe. iv. 1, 4). Nais mo bang gawin, kapwa ko mananampalataya, ang kalooban ng Diyos? Narito, kung gayon, ang pinagpalang landas—ang pagkakaisa ng Espiritu. Ito ay dapat laging tungo sa ulo—si Cristo. Ang pinagpalang Espiritu ay nagtitipon sa persona ni Cristo; at kung saan ang dalawa o tatlo ay NAGKAKATIPON SA KANYANG PANGALAN, naroroon Siya sa gitna nila. Ang tao ay gumagawa ng pulong sa anumang pangalang gusto niya. Iyon ay pagkakahati o

pagkakalat. Ang Espiritu lamang ang nagtitipon kay Cristo. Ang dalawang bagay na ito ay kasing-iba ng pagkakaisa ng langit at ng pagkakalat ng lupa.

Ang lahat ng mananampalataya ay iisa sa nabuhay na Cristo; at kalooban ni Cristo na ang pagkakaisang iyon ay mahayag sa buong sanlibutan. Napakalalim at nakaaantig na makita ito sa kasalukuyang pakikipag-usap ng Anak sa Ama: "Upang silang lahat ay maging isa; na gaya mo, Ama, sa akin, at ako'y sa iyo, na sila nama'y suma atin: UPANG ANG SANGLIBUTAN AY SUMAMPALATAYA;" at muli, "Ako'y sa kanila, at ikaw ay sa akin, upang sila'y malubos sa pagkakaisa; UPANG MAKILALA NG SANGLIBUTAN na ako'y sinugo mo, at sila'y iyong inibig, na gaya ko na iyong inibig" (Juan xvii.). Kaya sa halip na makalupang pagkakahati at alitan, nais ng pinagpalang Panginoon na ipakita natin sa sanlibutan ang ating pagiging isa sa Kanya sa kaluwalhatian. Gaano man tayo nabigo, hindi ako napapawalang-sala dahil dito sa katapatan sa nabuhay na Cristong ito, kaya hindi ako maaaring maiugnay sa anumang nagpapalungkot sa Kanya o salungat sa Kanyang isip. Naipakita na ang mga sekta at pagkakahati ay lubos na salungat sa Kanyang kalooban; kaya dapat akong humiwalay sa lahat ng ito, kung nais kong lumakad ayon sa Salita ng Diyos. Wala akong makikilalang iglesya kundi ang Iisang katawan; walang prinsipyo ng pamamahala ng iglesya kundi ang sa Espiritu Santo; walang pangalan kundi ang sa Panginoong Jesucristo, ang tanging ulo ng nabuhay na katawan, ang Iglesya ng Diyos.

Maaaring mahirap ang landas—ngunit kailan ba naging madali ang landas ng pananampalataya? Mapanganib ang mga panahong ito. Ang masama ay tinatawag na

mabuti; ang mabuti ay masama; ang pagwawalang-bahala ay pagiging neutral, [Isang bahagi rito ang hindi mabasa sa scan.] "Kaya't sinasabi niya, Gumising ka, ikaw na natutulog, at magbangon ka sa mga patay, at liliwanagan ka ni Cristo." "Kaya nga kayo'y huwag maging mga mangmang, kundi unawain ninyo kung ano ang kalooban ng Panginoon" (Efe. v. 14).

Sa mga Nagtitipon sa Kanyang Pangalan

Bilang pagtatapos, nais kong magdagdag ng ilang salita sa mga nagtitipon sa pangalan ng Panginoong Jesus, na naghahangad, sa lahat ng bagay, na mapasakop sa patnubay ng Espiritu Santo.

Tandaan natin, minamahal na mga kapatid, na ang Diyos ang nagtipon sa atin sa pangalan ng Panginoong Jesus. Na hindi tayo nagtipon dahil sa sarili nating kalooban. Na ang tanging dapat nating hanapin ay ang kaluwalhatian ni Cristo, at ang pagdadala ng mga kaluluwa sa Kanya. Huwag nating ikahiya ang Kanyang mahalagang pangalan, at ang pinagpalang lugar kung saan Niya tayo inilagay bilang mga saksi Niya. Oo, magbangon tayo na parang iisang tao upang ipakilala ang mga karapatan ni Cristo. Ngunit magagawa lamang ito sa di-natitinag na pananampalataya. Maaaring naroon ang pangalan at anyo ngunit wala ang kapangyarihan. Kapag tayo ay nagtitipon sa pangalan ng Panginoong Jesus, lagi ba nating inaasahan na ang Espiritu ay magpapatotoo tungkol sa Kanya? Kung ang mga tao ay pumupunta upang makinig sa isang mahusay magsalitang mangangaral, inaasahan nilang siya ang maririnig. Ganoon ba natin inaasahan ang pagtuturo ng Espiritu ng Diyos sa pamamagitan ng Salita? Nalulugod ang Diyos na gumamit ng mga kaloob. Hindi ako

nagsasalita ng isang bulag na udyok, o ng tinatawag ng ilan na panloob na liwanag ng tao. Hindi. Ang tanong ko ay, talaga bang naniniwala tayo sa presensya ng banal na persona ng Espiritu Santo? Kung gayon, huwag tumayo ang sinuman upang ihatid ang sarili niyang kaisipan, na parang handang-handa na, at huwag sabihin ng pinakamahina, Hindi ako karapat-dapat na gamitin ng Diyos. Magkaroon nawa ng tunay na pagsuko ng ating sarili sa Diyos; na manatiling tahimik, o gamitin upang sabihin ang mga salitang ibibigay Niya—maaaring isang talata lamang ng Kasulatan ang babasahin. Hindi ba't madalas nating nadama ang tunay na kapangyarihan ng presensya ng Diyos sa ganoong sandali nang higit pa sa kaya nating ilarawan? Napakapinagpala ang madama na ikaw ay nasa Kanyang presensya; ang marinig ang Kanyang mga salita, na para bang nagsasalita Siya sa naririnig na tinig. Oh, magkaroon nawa ng maraming maalab na panalangin na ang patnubay ng Espiritu ng Diyos ay mahayag—makita at madama sa bawat pagtitipon. Magkaroon kayo ng pananampalataya, mga kapatid ko, sa Diyos.

Sa mga Nasa mga Sekta Pa

Sa aking mga kapatid na nasa mga sekta pa ng tao, Romano man, Griego, Ingles, Baptist, Methodist o Presbyterian, anuman ang pangalan, hayaan ninyong taimtim akong makiusap na hanapin ninyo ang banal na patnubay sa Kasulatan ng katotohanan. Ang aking pagtitiwala ay nasa Diyos na sa pamamagitan ng mahinang papel na ito ay aakayin Niya ang marami sa inyo upang kilalanin ang pangalan ng Panginoong Jesus, sa taos-pusong pagpapasakop sa Espiritu ng Diyos. Maaaring hindi natin makilala ang isa't isa rito; ngunit

kapag nagkita tayo sa paligid ng trono, hindi natin pagsisisihan na iniwan natin ang bawat sekta at bawat pangalan, at tinipon lamang sa pangalan ng Panginoong Jesus. Huwag ninyong isiping ipinahihiwatig kong ang pangalan ni Jesus ay hindi mahal sa lahat ng anak ng Diyos sa iba't ibang bahagi ng nagpapakilalang iglesya. Hindi; sapagkat sa inyo na nagsisisampalataya, Siya ay mahalaga. Ngunit hindi kayo nagtitipon sa Kanyang pangalan lamang, bilang iisang katawan ni Cristo. Ang bawat sekta ay may ibang pangalan, na nakasalig sa ibang prinsipyo, na humahadlang sa lahat ng anak ng Diyos na makapagtipon kasama nila—kabaligtaran ng tunay na batayan ng pagtitipon ng Espiritu ng Diyos sa pangalan at persona ni Cristo. Sa ganitong pagtitipon ay walang hadlang sa sinuman o sa lahat ng anak ng Diyos na lumalakad nang nagpapasakop sa Espiritu Santo.

Hindi rin matatawag nang wasto na isang sekta ang ganitong pagtitipon o Assembly ng Diyos, gaya rin ng hindi matatawag na sekta ang Assembly ng Diyos noong mga araw ng mga apostol.

Hindi ko rin ipinahihiwatig kahit sandali na itinatanggi ng aking mga kapatid sa iba't ibang bahagi ang pag-iral ng Espiritu Santo. Ang sinasabi ko ay kapag kayo ay nagtitipon para sa pagsamba o pagtuturo, hindi kayo nagpapasakop sa Espiritu Santo at hindi ninyo Siya pinahihintulutang mamuno sa pulong, gamit ang sinumang ibig Niya, gaya ng sa 1 Cor. xii. 11. Lumayo kayo sa pamamahala ng Espiritu, at nagtayo ng pantaong kaayusan; kaya ang isang sangkap ay napapasan, at ang iba ay nagiging tagapakinig na lamang. May gawain ang bawat sangkap, ayon sa sukat ng biyaya. Hindi lahat ay makapagsasalita sa publiko; ngunit hindi ba magagamit ng Diyos ang

pinakamahinang pagtatangka—isang salita sa daan? Oo, madalas ang panalangin ng isang dukhang tao na puspos ng Espiritu ay higit na pagpapala sa mga banal ng Diyos kaysa sa husay magsalita ng isang Apolos.

Akayin nawa kayo ng Panginoon Mismo sa taos-pusong pagpapasakop sa Espiritu Santo, ayon sa Kanyang pinagpalang Salita.

C. S.